Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 6. september 2011 [1]

Sag C-249/10 P

Brosmann Footwear (HK) Ltd
Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd
Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd
Risen Footwear (HK) Co. Ltd
mod

Rådet for Den Europæiske Union

»Appel — fælles handelspolitik — dumping — artikel 2, stk. 7, artikel 3, stk. 7, artikel 5, stk. 4, artikel 9, stk. 5 og 6, og artikel 17, stk. 3, i forordning (EF) nr. 384/96 — import af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam — status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår — individuel behandling — stikprøver — EU-erhvervsgrenens samarbejde«

I – Indledning

1. I appelskriftet har Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co. Ltd (herefter samlet »Brosmann Footwear m.fl.«) nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. marts 2010, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet [2] (herefter »den appellerede dom«), hvormed Retten afviste appellanternes delvise annullationssøgsmål, der var rettet mod Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam [3] (herefter »den endelige forordning«).

2. Denne sag vedrører hovedsageligt formuleringen af visse bestemmelser i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [4], som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 [5] (herefter »grundforordningen«).

1 — Originalsprog: fransk.
2 — Sag T-401/06, Sml. II, s. 671.
3 — EUT L 275, s. 1.
4 — EFT 1996 L 56, s. 1.
5 — EUT L 77, s. 12.

3. I appellen opfordres der i det væsentlige navnlig til at undersøge rækkevidden af grundforordningens artikel 17, hvori Europa-Kommissionen gives mulighed for at begrænse sin undersøgelse til en repræsentativ stikprøve af eksportører eller producenter i det pågældende tredjeland og for ikke at behandle anmodninger om beregning af »en individuel dumpingmargen« fremsat af virksomheder, der ikke indgår i stikprøven, men som har fremlagt de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister i de tilfælde, hvor »antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen«.

4. I denne forbindelse drejer det sig navnlig om at kontrollere, om Retten med rette har fastslået, at Kommissionen på grundlag af grundforordningens artikel 17, stk. 3, ligeledes var bemyndiget til på grund af antallet af berørte eksportører eller producenter at afvise at behandle anmodningerne om indrømmelse af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår (herefter »markedsøkonomisk behandling«), omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), samt anmodningerne om såkaldt »individuel behandling«, omhandlet i samme forordnings artikel 9, stk. 5, indgivet af eksportører eller producenter, som ikke indgår i stikprøven.

II – Baggrunden for tvisten og den appellerede dom

5. Sagsøgerne i appelsagen, dvs. Brosmann Footwear m.fl., er producenter og eksportører af sko etableret i Kina.

6. Efter en klage indgivet den 30. maj 2005 af Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam. Meddelelsen om indledning af denne procedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 7. juli 2005[6] (herefter »indledningsmeddelelsen«).

7. I betragtning af det store antal parter, der var involveret i proceduren, blev det i indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), bestemt at anvende stikprøver i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17.

8. Det fremgår af indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra b), at eksporterende producenter, der fremsætter krav om en individuel margen med henblik på anvendelse af grundforordningens artikel 17, stk. 3, og artikel 9, stk. 6, skulle indgive et udfyldt spørgeskema inden for den i denne meddelelse fastsatte frist, dvs. inden for 40 dage efter offentliggørelsen af meddelelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

9. I indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra e), med titlen »markedsøkonomisk status« præciseres det, at den normale værdi for sko med overdel af læder, som sælges af producenter, der skønner, at de opererer på markedsøkonomiske vilkår, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), skal fastsættes i henhold til forordningens artikel 2, stk. 7, litra b). De producenter, der agtede at fremsætte krav om markedsøkonomisk behandling, skulle sikre sig, at deres krav var Kommissionen i hænde inden for den særlige frist i indledningsmeddelelsens punkt 6, litra d), dvs. 14 dage efter offentliggørelsen af meddelelsen.

10. I medfør af indledningsmeddelelsens punkt 6, litra d), fandt samme frist også anvendelse på krav om individuel behandling indgivet i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5.

11. Brosmann Footwear m.fl. kontaktede Kommissionen og fremsendte inden for den krævede frist de i indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), nr. i), og litra e), nævnte oplysninger for at indgå i stikprøven af de eksporterende producenter, som institutionen ville udvælge i henhold til grundforordningens artikel 17, og for at få tildelt markedsøkonomisk behandling eller i mangel heraf individuel behandling.

6 — EUT C 166, s. 14.

12. Den 23. marts 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 553/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam [7] (herefter »den midlertidige forordning«).

13. I henhold til niende betragtning til den midlertidige forordning omfattede undersøgelsen af dumping og skade perioden fra den 1. april 2004 til den 31. marts 2005 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af spørgsmålet om skade omfattede perioden fra den 1. januar 2001 til den 31. marts 2005.

14. Da det var nødvendigt at fastsætte en normal værdi for varer fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som ikke kunne indrømmes markedsøkonomisk behandling, blev der med henblik på fastsættelse af en normal værdi på grundlag af oplysningerne fra et referenceland, i dette tilfælde Den Føderative Republik Brasilien, aflagt kontrolbesøg hos tre brasilianske virksomheder (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

15. Kommissionen har som led i konstateringen af dumping benyttet sig af stikprøver. I henhold til 55. betragtning til den midlertidige forordning havde 154 af de kinesiske eksporterende producenter, der meldte sig for at deltage i stikprøverne, eksporteret til Det Europæiske Fællesskab i undersøgelsesperioden. I henhold til samme betragtning blev disse selskaber foreløbigt betragtet som samarbejdsvillige og taget i betragtning ved udvælgelsen af stikprøven.

16. Det fremgår af 57. betragtning til den midlertidige forordning, at Kommissionen endelig udvalgte en stikprøve bestående af 13 kinesiske eksporterende producenter, som repræsenterede over 20% af den kinesiske eksportmængde til Fællesskabet. Det fremgår af 67.-69. betragtning til den midlertidige forordning, at Kommissionen afviste alle anmodningerne om markedsøkonomisk behandling af disse eksporterende producenter. Det fremgår af 91.-94. betragtning til den midlertidige forordning, at alle anmodningerne om individuel behandling fra disse eksporterende producenter ligeledes blev afvist.

17. I henhold til 62. betragtning til den midlertidige forordning blev de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, underrettet om, at en eventuel antidumpingtold på deres eksporterede varer ville blive beregnet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 6. I henhold til 64. betragtning til den midlertidige forordning anmodede fire eksporterende producenter i Kina, der ikke indgik i stikprøven, om en individuel dumpingmargen på grundlag af grundforordningens artikel 9, stk. 6, og artikel 17, stk. 3. Disse anmodninger blev dog ikke behandlet, da Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 17, stk. 3, skønnede, at en sådan individuel undersøgelse ville gøre opgaven unødigt byrdefuld og forhindre, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt. Under disse omstændigheder er disse eksporterende producenters antidumpingmargen blevet beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af dumpingmargenerne for de virksomheder, der indgik i stikprøven (135. og 143. betragtning til den midlertidige forordning).

18. Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Kommissionen i 150. betragtning til den midlertidige forordning bemærket, at klagerne stod for 42% af den samlede EF-produktion af den omhandlede vare. Det fremgår af 65. og 151. betragtning til den midlertidige forordning, at Kommissionen har udvalgt en stikprøve på ti EF-producenter på grundlag af disses produktion og geografiske placering. De producenter, som indgik i stikprøven, repræsenterede 10% af klagernes produktion. De 814 EF-producenter, i hvis navn klagen var indgivet, blev således anset for at udgøre »EF-erhvervsgrenen«, jf. grundforordningens artikel 5, stk. 4 (152. betragtning til den midlertidige forordning).

7 — EUT L 98, s. 3.

19. Hvad angår navnene på de EF-producenter, der indgik i stikprøven, har Kommissionen bemærket, at nogle af dem inden for Fællesskabet havde kunder, der ligeledes købte varer i Kina og Vietnam, således at de havde en direkte fordel af denne import. Disse producenter er derfor i »en følsom position«, eftersom visse af deres kunder kunne tage det ilde op, at de indgiver eller tilslutter sig en klage over en påstået skadelig dumping. Disse producenter var derfor af den opfattelse, at de risikerede en »negativ reaktion« fra visse af deres kunder, f.eks. endda afbrydelse af deres forretningsforbindelser. Kommissionen imødekom derfor anmodningen om fortrolighed fra de selskaber, der indgik i stikprøven, med hensyn til offentliggørelsen af deres navn (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

20. Den 5. oktober 2006 vedtog Rådet for Den Europæiske Union den endelige forordning. I henhold til denne forordning har Rådet indført en endelig antidumpingtold på import af fodtøj med overdel af læder eller kunstlæder undtaget sportsfodtøj, STAF-fodtøj, tøfler og andet hjemmefodtøj og fodtøj med beskyttelseståkappe med oprindelse i Kina, som henhører under flere klasser i den kombinerede nomenklatur (den endelige forordnings artikel 1).

21. Hvad angår stikprøvens repræsentativitet af kinesiske producenter har Rådet i 44. betragtning til den endelige forordning fremhævet, at de virksomheder, der indgik heri, udgjorde mere end 12% af eksporten til Fællesskabet fra producenter, der havde samarbejdet ved undersøgelsen. Eftersom grundforordningens artikel 17 ikke fastsætter en tærskel for repræsentativitetsniveauet, er den udvalgte stikprøve repræsentativ i henhold til denne bestemmelse.

22. Det fremgår af 72. betragtning til den endelige forordning, at Rådet har besluttet at indrømme markedsøkonomisk behandling til en af de eksporterende producenter, der indgår i stikprøven, nemlig virksomheden Golden Step, på grund af de ændrede omstændigheder i tilknytning til denne virksomhed.

23. Ifølge den endelige forordnings artikel 1, stk. 3, er den endelige antidumpingtold, der finder anvendelse på nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet fastsat til 16,5% for fodtøj produceret af de 11 kinesiske virksomheder, der indgik i stikprøven, men som blev nægtet markedsøkonomisk behandling. Denne sats blev fastsat til 9,7% for Golden Step. I henhold til den anfægtede forordnings artikel 3 fandt disse satser anvendelse for en periode på to år.

24. Med hensyn til spørgsmålene vedrørende flere virksomheders anmodning om at få tildelt markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling, som Kommissionen ikke havde truffet beslutning om, besluttede Rådet, at den omstændighed, at Kommissionen ikke havde besvaret hver enkelt anmodning, der var blevet fremsendt til den, ikke udgjorde en tilsidesættelse af grundforordningen.

25. Den antidumpingtold, der finder anvendelse på fodtøj produceret af disse selskaber, herunder Brosmann Footwear m.fl., blev fastsat til 16,5%.

26. Hvad angår stikprøven af EF-producenterne har Rådet i 53.-59. betragtning til den endelige forordning afvist alle de klagepunkter, der rejste tvivl om dens repræsentativitet og følgelig bekræftet Kommissionens vurderinger i den midlertidige forordning.

27. Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Rådet i 157. betragtning til den endelige forordning fremhævet, at alle klagerne samarbejdede ved undersøgelsen. Der blev kun udsendt fuldstændige spørgeskemaer om skaden til de EF-producenter, der indgik i stikprøven, hvilket følger af selve stikprøveudtagningens natur (158. betragtning til den endelige forordning).

28. Brosmann Footwear m.fl. gjorde til støtte for deres påstand om delvis annullation af den endelige forordning ved Retten otte anbringender gældende. Disse omfattede for det første anbringender om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, samt tilsidesættelse af principperne om ligebehandling og beskyttelse af den berettigede forventning, for det andet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og artikel 18 samt tilsidesættelse af retten til

forsvar, for det tredje om et åbenbart urigtigt skøn og om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4, for det fjerde om et åbenbart urigtigt skøn og om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 253 EF og for det femte om et åbenbart urigtigt skøn og om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2.

29. Retten forkastede med den anfægtede dom alle disse anbringender og pålagde Brosmann Footwear m.fl. at betale omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans.

III – Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande

30. Den 18. maj 2010 har Brosmann Footwear m.fl. iværksat appel ved Domstolen til prøvelse af den appellerede dom.

31. Brosmann Footwear m.fl. har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede dom ophæves, for så vidt som Retten ikke annullerede den endelige forordning, og for så vidt som den tilpligtede appellanterne at betale omkostningerne i sagen for Retten.

— En endelig beslutning vedtages og den endelige forordning annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved Retten.

32. I sit svarskrift har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Subsidiært: Sagen hjemvises til Retten.

— Mere subsidiært: Appellen forkastes og under alle omstændigheder tilpligtes Brosmann Footwear m.fl. at betale sagens omkostninger.

33. Kommissionen har i sit svarskrift nedlagt påstand om, at sagen forkastes, og om, at Brosmann Footwear m.fl. tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger.

IV – Vurdering

34. Til støtte for sagen har Brosmann Footwear m.fl. i det væsentlige påberåbt sig fem anbringender, der vedrører de fem anbringender, der blev gjort gældende i første instans, og som er oplistet i punkt 28 i nærværende forslag til afgørelse.

35. Appellens to første anbringender vedrører hovedsagelig retlige fejl, som Retten skulle have begået i forbindelse med fortolkningen af grundforordningen, hvorefter institutionerne kunne fritages fra at behandle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra eksporterende producenter, der ikke indgår i stikprøven. Tredje anbringende vedrører forskellige retlige fejl og en fordrejning af beviselementer vedrørende en tilstrækkelig grad af samarbejde fra EF-erhvervsgrenens side i forbindelse med undersøgelsen og gennemførelsen af denne. Fjerde anbringende vedrører en retlig fejl og en fordrejning af beviselementerne i forbindelse med vurderingen af skaden på EF-erhvervsgrenen. Endelig kritiserer Brosmann Footwear m.fl. med appellens femte anbringende Retten for at have begået en retlig fejl og for at have fordrejet beviselementerne vedrørende vurderingen af årsagsforbindelsen mellem dumping og skaden på EF-erhvervsgrenen.

A – *Første og andet appelanbringende om retlige fejl vedrørende fritagelse af institutionerne fra forpligtelsen til at behandle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra eksporterende producenter, der ikke indgår i stikprøven*

36. Inden jeg går over til at redegøre for og undersøge de to første appelanbringender, skal jeg gennemgå de grundlæggende betragtninger, der foranledigede Retten til at forkaste Brosmann Footwear m.fl.'s påstand i første instans, hvorefter det hovedsagelig påhvilede institutionerne at behandle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra de kinesiske eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven i forbindelse med undersøgelsen af antidumping.

1. Rettens betragtninger

37. For det første gjorde Retten i den appellerede doms præmis 72 gældende, at anvendelsen af stikprøver i henhold til ordlyden af grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 3, og artikel 9, stk. 6, som en metode, der giver mulighed for at imødegå det store antal ansøgere, eksportører, importører, varetyper eller varetransaktioner, udgjorde en begrænsning af undersøgelsen. Med hensyn til de samme artikler præciserede Retten, at anvendelse af denne stikprøvemetode imidlertid var underlagt to krav, nemlig dels at den udvalgte stikprøve skal være repræsentativ, dels at den dumpingmargen, som fastsættes for de producenter, der ikke indgår i stikprøven, ikke må overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen fastsat for parterne i stikprøven (den appellerede doms præmis 73).

38. Retten mindede om, at disse bestemmelser giver de enkelte producenter, der ikke indgår i stikprøven, mulighed for at anmode om individuel beregning af dumpingmargenen på betingelse af, at der fremlægges alle nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister i den forbindelse, og at denne operation hverken gør Kommissionens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen bliver afsluttet rettidigt (den appellerede doms præmis 74).

39. Efter ligeledes at have redegjort for indholdet af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), fastslog Retten i den appellerede doms præmis 76, at »de producenter, der ikke indgik i stikprøven, […] udelukkende i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, [kan] anmode om beregning af en individuel dumpingmargen, der forudsætter, at en anmodning om [markedsøkonomisk behandling] eller [individuel behandling] accepteres, når der er tale om et land omhandlet af denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra b). Imidlertid giver sidstnævnte bestemmelse Kommissionen beføjelse til at vurdere, om undersøgelse af dem i betragtning af antallet af anmodninger om [markedsøkonomisk behandling] eller [individuel behandling] gør dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen afsluttes rettidigt«.

40. Retten fandt, at det for det første følger heraf, at grundforordningen, såfremt der anvendes stikprøver, ikke tildeler de operatører, der ikke indgår i stikprøven, en ubetinget ret til at få beregnet en individuel dumpingmargen, idet accepten af en sådan anmodning nemlig afhænger af Kommissionens beslutning vedrørende anvendelse af grundforordningens artikel 17, stk. 3 (den appellerede doms præmis 77). Da tildelingen af markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), udelukkende tjener til at fastsætte metoden til beregning af den normale værdi med henblik på en beregning af de individuelle dumpingmargener, var Kommissionen for det andet ikke forpligtet til at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, når den som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 17, stk. 3, havde fastslået, at beregningen af individuelle dumpingmargener gør dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen afsluttes rettidigt (den appellerede doms præmis 78), og for det tredje anfægtedes det i denne sag ikke, at beregningen af de individuelle dumpingmargener for alle operatører, som ikke indgik i stikprøven, og som havde indgivet anmodninger herom, ville have gjort institutionernes opgave unødigt byrdefuld eller forhindret, at undersøgelsen afsluttedes rettidigt (den appellerede doms præmis 79).

41. Retten fastslog på denne baggrund, at Brosmann Footwear m.fl.'s argumentation om, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), var forpligtet til at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, herunder når en individuel dumpingmargen ikke anvendtes på dem, dermed ikke kunne tages til følge (den appellerede doms præmis 80).

42. Retten afviste ligeledes deres argument om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet mellem de selskaber, der indgik i stikprøven, og dem, der ikke indgik heri, med den begrundelse, at de to selskabskategorier befandt sig i forskellige situationer (den appellerede doms præmis 81), og mellem selskaber, der ikke indgik i stikprøven, blandt dem, der havde »fortjent« markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, og dem, hvis anmodning om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling under alle omstændigheder ville være blevet forkastet med den begrundelse, at Kommissionen som følge af den skønsbeføjelse, der indrømmes den i grundforordningens artikel 17, stk. 3, ikke var forpligtet til at tage stilling til alle anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling (den appellerede doms præmis 83-85).

43. Med hensyn til den manglende overholdelse af den i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), fastsatte frist for at træffe afgørelse om en anmodning om tildeling af markedsøkonomisk behandling, fandt Retten i den appellerede doms præmis 92, at Kommissionen i lyset af Rettens tidligere bemærkninger »ikke ha[vde] begået en fejl ved at undlade at undersøge […] anmodninger om [markedsøkonomisk behandling] eller [individuel behandling]« fra Brosmann Footwear m.fl., da disse selskaber »ikke med retsvirkning [kunne] gøre gældende, at [den pågældende frist var] overskredet, idet denne frist vedrør[te] tilfælde, hvor Kommissionen [var] forpligtet til at undersøge disse anmodninger«.

2. Parternes argumenter

44. Brosmann Footwear m.fl. kritiserer i deres første anbringende Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 78, hvorefter institutionerne ikke var forpligtede til at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling. I denne henseende hævder Brosmann Footwear m.fl., at Retten har begået en retlig fejl ved i samme præmis i nævnte dom at fastslå, at tildelingen af markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling udelukkende tjener til at fastsætte metoden til beregning af den normale værdi med henblik på at beregne individuelle dumpingmargener.

45. Retten skulle således i den appellerede doms præmis 76-85 fejlagtigt have reduceret anmodningen om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra Brosmann Footwear m.fl. til en anmodning om beregning af en individuel dumpingmargen i medfør af grundforordningens artikel 17. Brosmann Footwear m.fl. havde dog ikke anmodet om en beregning af individuelle dumpingmargener og heller ikke af individuelle toldsatser. De havde derimod anmodet om anerkendelse af det faktum, at de opererer i et »Kina med markedsøkonomi« og dermed, at den gennemsnitlige vægtede toldsats, der finder anvendelse på producenter, der opererer i et »Kina med markedsøkonomi« (dvs. dem, der blev indrømmet markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling og indgik i stikprøven), tildeles dem. I dette tilfælde har Brosmann Footwear m.fl. anført, at alle producenter, der ikke indgik i stikprøven, men som »fortjente« tildeling af markedsøkonomisk behandling, skulle have været tildelt en antidumpingtold svarende til den, der blev indrømmet Golden Step (9,7%), som var det eneste selskab i stikprøven, der fik tildelt markedsøkonomisk behandling, og ikke den gennemsnitlige, vægtede toldsats for alle de virksomheder, der indgik i stikprøven (16,5%). At anerkende, at institutionerne kan handle anderledes, ville medføre en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

46. Ifølge Brosmann Footwear m.fl. kunne Retten således ikke fastslå, at det stod institutionerne frit for ikke at behandle anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling med den begrundelse, der fandt anvendelse på anmodningerne om beregning af en individuel dumpingmargen, nemlig at antallet af anmodninger var så stort, at en behandling af dem ville have forhindret, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt.

47. Med hensyn til deres andet appelanbringende har Brosmann Footwear m.fl. for det første gjort gældende, at Retten tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved i den appellerede doms præmis 92 at fastslå, at Kommissionen ikke var forpligtet til at overholde den maksimale frist på tre måneder fastsat i denne artikel til at behandle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra de virksomheder, der ikke indgik i stikprøven.

48. For det andet har Brosmann Footwear m.fl. gjort gældende, at Retten tilsidesatte sin begrundelsespligt ved ikke at oplyse årsagerne til, at den ikke har behandlet påstanden om, at institutionerne havde tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved ikke at træffe afgørelse om den markedsøkonomiske behandling og/eller den individuelle behandling af de kinesiske producenter, der indgik i stikprøven, inden for tre måneder efter indledningen af undersøgelsen.

49. Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at disse to appelanbringender forkastes.

50. Ifølge Rådet har Retten med rette forklaret forbindelserne mellem grundforordningens artikel 17 og artikel 2, stk. 7. Når der udtages en stikprøve, kan kun de eksportører, der indgår i stikprøven, eller de eksportører, der ikke indgår i den, og hvis anmodning om en individuel dumpingmargen er blevet godkendt i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, opnå en individuel dumpingmargen. Eksportører, der ikke indgår i stikprøven, og hvis anmodning ikke er blevet imødekommet i henhold til denne forordnings artikel 17, stk. 3, kan ikke opnå en individuel dumpingmargen, uanset om de er etableret i et land med markedsøkonomi eller ej. Rådet er følgelig af den opfattelse, at anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling i et land, der ikke har en markedsøkonomi, har til formål at give selskaber, der ikke indgår i stikprøven, eller selskaber, hvis anmodninger er blevet imødekommet i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, mulighed for at opnå en individuel dumpingmargen. Brosmann Footwear m.fl.'s påstand er under alle omstændigheder uden relevans, for de har selv med rette gjort gældende, at de ikke har gjort retten til at få tildelt en individuel dumpingmargen gældende.

51. Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 78 er ligeledes begrundet, idet Retten ikke tilkendegav, at Brosmann Footwear m.fl. havde anmodet om markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling for at opnå en individuel dumpingmargen. De øvrige påståede retlige fejl, som Brosmann Footwear m.fl. har gjort gældende, er enten ubegrundede eller kan ikke antages til realitetsbehandling.

52. Kommissionen har tilføjet, at der i overensstemmelse med Rettens dom ikke findes nogen forpligtelse for institutionerne til at behandle hver enkelt anmodning om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, herunder når de beslutter at udtage en stikprøve. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 77, kunne institutionerne begrænse sig til at behandle de ansøgninger, der indgik i stikprøven, eftersom det i denne sag, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 84, ikke bestrides, at beregningen af individuelle dumpingmargener for alle operatører, der ikke indgik i stikprøven, og som havde fremsat anmodninger herom, ville have gjort institutionernes opgave unødigt byrdefuld eller forhindret, at undersøgelsen afsluttedes rettidigt.

53. Med hensyn til appellens andet anbringende er Rådet og Kommissionen af den opfattelse, at det dels er ubegrundet, dels ikke kan antages til realitetsbehandling. Med hensyn til den påstående overskridelse af fristen på tre måneder til at undersøge anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra Brosmann Footwear m.fl. har institutionerne henvist til Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 92. Da det ikke påhvilede institutionerne at undersøge anmodninger om

markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra selskaber, der ikke indgik i stikprøven, har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at fristen på tre måneder i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ikke var relevant for dem. Med hensyn til tilsidesættelsen af denne frist ved undersøgelsen af anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra selskaber, der indgik i stikprøven, er Rådet og Kommissionen af den opfattelse, at dette led ikke blev rejst over for Retten og dermed udgør et nyt anbringende, der ikke kan realitetsbehandles under appellen.

3. Bedømmelse

54. Appellens to første anbringender vedrører spørgsmålet om rækkevidden af grundforordningens artikel 17, stk. 3.

55. Det bestrides ikke, at grundforordningens artikel 17 giver Kommissionen mulighed for at udtage stikprøver, navnlig i tilfælde, hvor antallet af klagere eller eksportører er stort.

56. Desuden kritiserer Brosmann Footwear m.fl. heller ikke Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 72, hvorefter udtagelsen af stikprøver udgør en begrænsning af undersøgelsen.

57. Som Retten har fastslået, udgør eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, ikke en del af undersøgelsen.

58. Det skal dog nævnes, at grundforordningens artikel 17, stk. 3, modererer denne påstand lidt i de særlige tilfælde med anmodninger om beregning af »individuelle dumpingmargener«.

59. Det fremgår således af denne bestemmelse, at der, når Kommissionen benytter sig af denne stikprøvemetode, »alligevel« kan beregnes en »individuel dumpingmargen« for eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, men som har indgivet de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister. Denne mulighed, som tilbydes en producent eller en eksportør, der ikke indgår i stikprøven, finder anvendelse, »medmindre antallet [...] er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen«.

60. Jeg skal bemærke, at Retten dels i den appellerede doms præmis 75 og 77 fandt, at accept af en anmodning om beregning af en individuel dumpingmargen forudsatte accept af en anmodning om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, når der er tale om de lande, som er omfattet af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), uden at en operatør, der ikke indgår i stikprøven, dog i medfør af artikel 17, stk. 3, har en ubetinget ret til at få beregnet en sådan margen. Dels fastslog den i dommens præmis 78, at Kommissionen, eftersom tildelingen af markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling udelukkende tjener til at fastsætte metoden til beregning af den normale værdi med henblik på at beregne de individuelle dumpingmargener, ifølge grundforordningens artikel 17, stk. 3, har ret til ikke at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra operatører, der ikke indgår i stikprøven, hvis beregningen af sådanne margener gør dens opgave unødigt byrdefuld og hindrer en rettidig afslutning af undersøgelsen.

61. Analysen i den appellerede doms præmis 76 og 77 kritiseres – med rette – ikke af Brosmann Footwear m.fl.

62. For at gøre det muligt for Kommissionen i sidste ende at foretage en beregning af individuelle dumpingmargener skal eksportører eller producenter fra et land, der ikke har en markedsøkonomi, men som er medlem af Verdenshandelsorganisationen, enten forudgående kunne påberåbe sig markedsøkonomisk behandling, dvs. opfylde de betingelser, der er opstillet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), eller såfremt disse bestemmelser ikke finder anvendelse på dem, og den normale værdi derfor beregnes på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), opnå en individuel behandling, hvis vilkår er fastsat i grundforordningens artikel 9, stk. 5.

63. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 76, afhænger beregningen af en individuel dumpingmargen således af, om virksomheden er blevet indrømmet markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling. Denne beregning er imidlertid underlagt forbeholdet i grundforordningens artikel 17, stk. 3, ifølge hvilken den individuelle undersøgelse ikke må være urimeligt byrdefuld for Kommissionen og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen, således som Retten fastslog i dommens præmis 76.

64. Det, der i mine øjne er mere problematisk, er Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 78, hvorefter i det væsentlige markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling kun tjener til at beregne individuelle dumpingmargener, og at Kommissionen derfor er berettiget til at afvise at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra eksportører, der ikke indgår i stikprøven, på grundlag af grundforordningens artikel 17, stk. 3, når beregningen af disse margener ville være urimelig byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.

65. Selv om der er grund til at fastslå, at en anmodning om tildeling af markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling er en betingelse for at kunne opnå beregning af en individuel dumpingmargen, har en sådan anmodning ikke nødvendigvis til formål at anmode om beregning af en sådan margen. Anmodninger om tildeling af markedsøkonomisk behandling og individuel behandling på den ene side og en anmodning om beregning af en individuel dumpingmargen på den anden side er omfattet af forskellige bestemmelser og frister.

66. I denne sag blev det således i indledningsmeddelelsen præciseret, at anmodninger om markedsøkonomisk behandling indsendt i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og anmodninger om individuel behandling indgivet i medfør af samme forordnings artikel 9, stk. 5, skulle fremsendes til Kommissionen inden for 14 dage fra offentliggørelsen af den pågældende meddelelse, mens anmodninger om beregning af individuelle dumpingmargener i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 6, og artikel 17, stk. 3, skal fremsendes inden for en frist på 40 dage fra offentliggørelsen af indledningsmeddelelsen. I den fodnote 1 i indledningsmeddelelsen, hvortil Retten henviste i den appellerede doms præmis 89, fremhæves det i øvrigt, at det er valgfrit for eksportører eller producenter, der har anmodet om at få tildelt markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, om de vil anmode om beregning af en individuel dumpingmargen. Som Brosmann Footwear m.fl. ligeledes har anført, skal en anmodning om beregning af en individuel dumpingmargen omfatte supplerende oplysninger i forhold til anmodninger om tildeling af markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling.

67. Desuden fremgår det af 64. betragtning til den midlertidige forordning, der er nævnt i den appellerede doms præmis 95, at kun fire eksporterende producenter i Kina, der ikke indgik i stikprøven, anmodede om beregning af en individuel dumpingmargen og gav alle relevante oplysninger inden for den fastsatte frist med henblik på anvendelse af grundforordningens artikel 9, stk. 6, og artikel 17, stk. 3, mens det er ubestridt, at 141 eksporterende producenter i Kina havde indsendt ansøgninger om tildeling af markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling, heriblandt Brosmann Footwear m.fl., uden at de i øvrigt inden for de fastsatte frister havde udfyldt det spørgeskema, der gjorde det muligt at ansøge om beregning af en individuel dumpingmargen.

68. Det fremgår følgelig meget klart både af den retlige ramme og af sagsakterne i den foreliggende sag, at en operatør, der anmoder om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, ikke nødvendigvis kræver beregning af en individuel dumpingmargen. Han er i øvrigt ikke forpligtet til det.

69. Da en anmodning om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling således ikke nødvendigvis hænger sammen med en anmodning om beregning af en individuel dumpingmargen, kan jeg ikke se, hvordan grundforordningens artikel 17, stk. 3, kan udvides til at omfatte behandlingen af anmodninger om markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling for eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, når der ikke er fremsat en specifik anmodning om beregning af den pågældende margen.

70. Jeg mener således, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 78 fastslog, at grundforordningens artikel 17, stk. 3, gav Kommissionen ret til ikke at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra selskaber, der som Brosmann Footwear m.fl. ikke indgik i stikprøven. Denne artikel begrænser sig således blot til at give Kommissionen ret til på de fastsatte betingelser ikke at undersøge anmodninger om beregning af en individuel dumpingmargen fra et selskab, der ikke indgår i stikprøven.

71. Til gengæld er jeg af den opfattelse, at denne retlige fejl er uden virkning, da den ikke kan medføre en annullation af den appellerede dom.

72. Det skal i denne henseende bemærkes, at Retten med rette fastslog, at stikprøven udgør en begrænsning af undersøgelsen, uden at Brosmann Footwear m.fl. har kritiseret denne bedømmelse. Den vedrører således ikke selskaber, der ikke indgår i stikprøven.

73. Som allerede tidligere nævnt vedrører den eneste undtagelse fra denne begrænsning af undersøgelsen, selv om også den straks afdæmpes, den undersøgelse af anmodninger om beregning af en individuel dumpingmargen fra eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, som er omhandlet i grundforordningens artikel 17, stk. 3. Denne undtagelse, der skal fortolkes restriktivt, gælder således ikke anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, som indgives af producenter eller eksportører, der ikke indgår i stikprøven.

74. Under disse omstændigheder havde Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 17, stk. 1, ret til ikke at undersøge anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra selskaber, der ikke indgik i stikprøven. Den manglende undersøgelse af disse anmodninger er et iboende træk ved metoden med stikprøveudtagning, uanset om artikel 17, stk. 3, finder anvendelse.

75. I denne forbindelse skal det nævnes, at Brosmann Footwear m.fl. ikke bestrider stikprøvens sammensætning af eksporterende producenter i Kina og dens repræsentativitet. De begrænser sig i appellens punkt 22 til at kritisere Rettens fortolkning af grundforordningens artikel 17, idet de påstår, at udtagelsen af stikprøven kun er gyldig, hvis den foretages, efter at Kommissionen har truffet afgørelse med hensyn til anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling.

76. Der findes dog ingen argumenter for, at den begrænsning af undersøgelsen, som stikprøveudtagningen indebærer, først kan ske, efter at Kommissionen har truffet afgørelse om alle anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, herunder altså dem, der indgives af selskaber, der ikke indgår i stikprøven. Da det, som foreskrevet i grundforordningens artikel 5, stk. 10, fremgår af indledningsskrivelsen, at der vil blive indledt en undersøgelse, og at anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling ikke kan fremsættes før efter indledningen af denne undersøgelse, indebærer den begrænsning af undersøgelsen, som anvendelsen af metoden med stikprøveudtagning nødvendigvis indebærer, at anmodninger om markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling fra selskaber, der ikke indgår i stikprøven, ikke skal undersøges.

77. Fraværet af en sådan undersøgelse indebærer ikke, i modsætning til hvad Brosmann Footwear m.fl. hævder, en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling blandt de virksomheder, der ikke indgik i stikprøven, til skade for de virksomheder, der ikke indgik i stikprøven, og som kunne have »fortjent« markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, således at de i forbindelse med beregningen af dumpingmargenen ville blive behandlet på samme måde som selskaber, der ikke indgik i stikprøven, men hvis anmodninger om markedsøkonomisk behandling og/eller individuel behandling var blevet afvist.

78. Bortset fra, at en sådan argumentation er hypotetisk i Brosmann Footwear m.fl.'s tilfælde, skal det bemærkes, at det fremgår af grundforordningens artikel 9, stk. 6, at antidumpingtold for eksporterende producenter, som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke må overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. Denne bestemmelse, hvis gyldighed

Brosmann Footwear m.fl. aldrig har bestridt, giver således ikke eksporterende producenter, der ikke indgår i stikprøven, og som har anmodet om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, nogen ret til fra institutionernes side at opnå en beregning af en anden vægtet gennemsnitlig dumpingmargen end den, der følger af hensyntagen til alle de selskaber, der indgår i stikprøven, uanset om disse selskaber selv har opnået markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling eller ej.

79. Henset til ovenstående og til trods for den retlige fejl, som Retten begik i fortolkningen af grundforordningens artikel 17, stk. 3, var det dog med rette, at den i den appellerede doms præmis 92 i forbindelse med argumentet om, at den frist på tre måneder, som Kommissionen har til at undersøge anmodningerne om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling fra Brosmann Footwear m.fl., var overskredet, i det væsentlige fastslog, at denne frist kun vedrører undersøgelsen af anmodninger, der fremsættes af de selskaber, der er genstand for undersøgelsen, dvs. de eksporterende producenter, der indgår i stikprøven.

80. Med hensyn til spørgsmålet om manglende overholdelse af denne frist for undersøgelse af de anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, der var indgivet af disse selskaber, kan Brosmann Footwear m.fl. efter min mening ikke kritisere Retten for ikke at have svaret herpå, da dette klagepunkt ikke i det væsentlige blev rejst i første instans. Uanset den påstand, som repræsentanten for Brosmann Footwear m.fl. har fremsat under retsmødet ved Domstolen, om, at dette klagepunkt var blevet fremført i stævningens punkt 67, fremgår det af den sammenhæng, som dette punkt indgår i, at den manglende overholdelse af fristen på tre måneder kun vedrørte anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling, der var fremsat af Brosmann Footwear m.fl., og til nød af de øvrige eksporterende producenter i Kina, der ikke indgik i stikprøven. Dette punkt indgår således i en gren af appellen, der vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og navnlig *retten til et forsvar*. Da denne ret af natur er subjektiv, kunne denne gren, sådan som den er blevet formuleret, naturligvis ikke gyldigt henvise til de kinesiske selskaber, der indgik i stikprøven, og hvis anmodninger om markedsøkonomisk behandling eller individuel behandling var blevet undersøgt af institutionerne. Jeg foreslår således, at dette klagepunkt ikke antages til realitetsbehandling i forbindelse med appellen.

81. Af alle disse årsager foreslår jeg, at de to første anbringender forkastes, det første som værende uden relevans, det andet som værende ubegrundet.

B – *Tredje appelanbringende om forskellige retlige fejl og en fordrejning af beviselementerne vedrørende en tilstrækkelig grad af samarbejde fra EF-erhvervsgrenens side i forbindelse med undersøgelsen og gennemførelsen af denne*

82. Dette anbringende er opdelt i to led om forskellige retlige fejl og en fordrejning af beviselementerne vedrørende henholdsvis en tilstrækkelig grad af samarbejde fra EF-erhvervsgrenens side i forbindelse med undersøgelsen og gennemførelsen af denne.

1. Første led om retlige fejl og en fordrejning af beviselementerne vedrørende en tilstrækkelig grad af samarbejde fra EF-erhvervsgrenens side i forbindelse med undersøgelsen

a) Parternes argumenter

83. Ifølge Brosmann Footwear m.fl. undersøgte Retten blot, om klagen havde en tilslutning, der berettigede, at der blev indledt en antidumpingundersøgelse, men den undersøgte ikke, om institutionerne med rette havde fastslået, at de 804 fællesskabsproducenter, der ikke indgik i stikprøven, og som udelukkende besvarede det første spørgeskema, der blev fremsendt inden undersøgelsen (herefter »spørgeskema om søgsmålskompetence«), havde samarbejdet tilstrækkeligt til,

at det kunne fastslås, om der var »søgsmålskompetence under undersøgelsen«. Med andre ord kontrollerede Retten ikke, om institutionerne med rette havde anset kravet om søgsmålskompetence for opfyldt under undersøgelsen. Brosmann Footwear m.fl. har således gjort gældende, at det ikke er sikkert, at den omfattende tilslutning til klagen inden indledningen af undersøgelsen var identisk med graden af samarbejde og søgsmålskompetencen, da undersøgelsen var blevet indledt. Retten burde således have fastslået, at institutionerne var forpligtede til at kontrollere samarbejdet fra de 804 klagere ved at sende dem stikprøvespørgeskemaet. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 108, er det dette spørgeskema, der normalt sendes til fællesskabsproducenter for at kontrollere deres samarbejde i undersøgelsen. Brosmann Footwear m.fl. har gjort gældende, at Retten, ved i den appellerede doms præmis 110-112 i det væsentlige at fastslå, at institutionerne havde ret til ikke at sende stikprøvespørgeskemaet til de 804 fællesskabsproducenter, der ikke indgik i stikprøven, for at kontrollere deres samarbejde i undersøgelsen, og ved at fastslå, at alene deres erklæring om, at de tilsluttede sig klagen, der blev fremsat som svar på spørgeskemaet om søgsmålskompetence, var tilstrækkelig med henblik på denne kontrol, tilsidesatte grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4, samt forpligtelsen til at begrunde sin afgørelse.

84. Bedømmelserne i den appellerede doms præmis 111 er ligeledes berørt af en fordrejning af beviselementerne, da Retten ikke kan udlede af spørgeskemaet om søgsmålskompetence, at fællesskabsproducenterne var bekendt med, at de oplysninger, de fremsendte, ville kunne kontrolleres i forbindelse med undersøgelsen, og at svarene på dette dokument var tilstrækkelige til at fastslå, at der blev samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen.

85. Af disse grunde har Brosmann Footwear m.fl. påstået, at Retten burde have fastslået, at kun de ti EU-selskaber, der indgik i stikprøven, havde samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, hvilket imidlertid var utilstrækkeligt til at nå den tærskel på 25%, der kræves for »søgsmålskompetencen under undersøgelsen«. Under disse omstændigheder kunne disse selskaber ikke gyldigt repræsentere »EF-erhvervsgrenen« i forbindelse med antidumpingproceduren.

86. Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette første led af tredje anbringende forkastes. Grundlæggende mener disse institutioner, at de EU-producenter, der svarede på spørgeskemaet om søgsmålskompetence og bekræftede, at de tilsluttede sig klagen, har samarbejdet. Følgelig bør de 814 selskaber anses for at udgøre »EF-erhvervsgrenen« i medfør af grundforordningens artikel 5, stk. 4. Intet forpligtede Kommissionen til igen at kontrollere, om disse selskaber samarbejdede efter, at undersøgelsen var blevet indledt.

b) Bedømmelse

87. Som det fremhæves i grundforordningens artikel 6, stk. 2, sender Kommissionen i forbindelse med en antidumpingundersøgelse flere former for spørgeskemaer til de interesserede parter.

88. Arten af og formålet med disse spørgeskemaer præciseres imidlertid ikke i grundforordningen.

89. Som Rådet har fremhævet, uden at dette er blevet bestridt af Brosmann Footwear m.fl., sender Kommissionen normalt to former for spørgeskemaer til EU-producenter, der har fremsat en klage.

90. Spørgeskemaet om søgsmålskompetence, der i den foreliggende sag, som det fremgår af den appellerede doms præmis 110, helt nøjagtigt blev benævnt »mulig indledning af en antidumpingundersøgelse vedrørende import af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam« svarer til spørgeskemaet om evaluering af graden af tilslutning til klagen. Derfor fremsendes dette spørgeskema, inden undersøgelsen indledes.

91. Det andet spørgeskema benævnt stikprøvespørgeskema sendes til EU-producenterne efter, at undersøgelsen er blevet indledt. Dette spørgeskema udfyldes normalt i to faser. I første omgang modtager alle producenterne et kort stikprøvespørgeskema, hvor der anmodes om de nødvendige oplysninger, særlig produktionens og salgets omfang, og svarene bruges normalt til at udtage en repræsentativ stikprøve. I forbindelse med dette første spørgeskema spørger Kommissionen ligeledes om EU-producenterne, såfremt stikprøveteknikken anvendes, er parate til at indgå i stikprøven, til at give de oplysninger, der er nødvendige for at kunne evaluere skaden, og til at tillade Kommissionen at foretage kontrol på stedet. I anden omgang sender Kommissionen, når stikprøven er udtaget, alene de EU-producenter, der indgår i stikprøven, anden del af spørgeskemaet – det såkaldte »fuldstændige stikprøvespørgeskema« – der vedrører evaluering af skaden på EU-erhvervsgrenen.

92. I den foreliggende sag er det, som Retten påpegede i den appellerede doms præmis 109, ubestridt, at Kommissionen har anvendt en anden procedure på grund af det usædvanligt store antal EU-producenter. Den sammensatte således en stikprøve på grundlag af data indsamlet via spørgeskemaet om søgsmålskompetence og sendte kun det andet spørgeskema til de EU-selskaber, der havde underskrevet klagen, og som indgik i stikprøven, for at disse bl.a. kunne give oplysninger om evaluering af skaden. De EU-producenter, der ikke indgik i stikprøven, nemlig 804 ud af de 814 producenter, i hvis navn klagen blev indgivet, modtog således ikke det korte stikprøvespørgeskema.

93. Efter Brosmann Footwear m.fl. opfattelse er det at acceptere, således som Retten gør, at Kommissionen kan benytte sig af en sådan fremgangsmåde i strid med grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4. Ud fra denne synsvinkel og under disse omstændigheder var Kommissionen således ikke forpligtet til at kontrollere, at de selskaber, der ikke indgik i stikprøven, samarbejdede i undersøgelsen. Disse selskaber burde derfor udelukkes fra definitionen af »EF-erhvervsgrenen« i medfør af grundforordningens artikel 5, stk. 4. Det burde således også foranledige en til at mene, at de krævede betingelser for tilslutning til klagen, samarbejde i undersøgelsen og vurdering af skaden på EF-erhvervsgrenen som følge af dumping ikke er opfyldt.

94. Denne argumentation er ikke overbevisende.

95. For det første er det, som Retten påpegede i den appellerede doms præmis 103, ubestridt, at en antidumpingundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 1 og 4, indledes gyldigt, medmindre artikel 5, stk. 6, finder anvendelse, såfremt der indgives en klage af eller på vegne af »EF-erhvervsgrenen«. En klage anses for at være indgivet af eller på vegne af EF-erhvervsgrenen, når den har tilslutning fra EF-producenter, der for den samme vare står for mere end 50% af den samlede produktion af den samme vare fremstillet af den del af EF-erhvervsgrenen, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Endvidere skal de producenter, som udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, også stå for mindst 25% af den samlede produktion af den samme vare fremstillet af EF-erhvervsgrenen.

96. Som Retten ligeledes fastslog i den appellerede doms præmis 105 – en vurdering, som Brosmann Footwear m.fl. ikke har kritiseret – indebærer »tilslutning« til en klage indgivet af eller på vegne af »EF-erhvervsgrenen« som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 2 og 4, for klageren eller klagerne og de personer, i hvis navn denne klage er indgivet, for det første fremlæggelse af de oplysninger, som Kommissionen anmoder om, for at efterprøve, om de gældende betingelser for at pålægge antidumpingtold er opfyldt, og for det andet, samtykke til at underkaste sig enhver kontrol, som Kommissionen måtte foretage for at undersøge, om de fremlagte forhold svarer til virkeligheden.

97. Denne anden forpligtelse repræsenterer samarbejde i undersøgelsen, som der ikke findes nogen positiv definition af i grundforordningen, men hvorom det i grundforordningens artikel 6, stk. 8, og artikel 18 fastslås, at den i det væsentlige henviser til de berørte parters vilje til at deltage i en god afvikling af undersøgelsen, bl.a. via deres forpligtelse til at give Kommissionen adgang til oplysninger eller til at forelægge Kommissionen oplysninger og underlægge sig den kontrol, som denne måtte foretage.

98. I denne henseende er det vigtigt at nævne, at grundforordningen ikke indeholder nogen bestemt metode, der gør det muligt at påvise EU-producenternes tilslutning til klagen eller kontrollere samarbejde i undersøgelsen. Brosmann Footwear m.fl. indrømmer i øvrigt gentagne gange i deres appel, at der, som Retten i det væsentlige har fastslået, ikke findes en enkelt metode, som Kommissionen skal benytte [8]. I lyset af de vide skønsbeføjelser, som institutionerne derfor råder over, er det med rette, at man ikke kan tvinge Kommissionen til at følge en bestemt fremgangsmåde med hensyn til påvisning af tilslutningen til klagen eller kontrol af EU-producenternes samarbejde i undersøgelsen, navnlig når det, som i den foreliggende sag er ubestridt, at der fandtes et usædvanlig stort antal EU-producenter, som stod bag klagen.

99. Dernæst er det klart, at de selskaber, der indgår i stikprøven, skal samarbejde fuldt ud under hele undersøgelsen, mens samarbejdet fra EU-producenter, der ikke indgår i stikprøven, ligger i at meddele oplysninger, der gør det muligt dels at afgøre, om de pågældende producenter tilhører »EF-erhvervsgrenen«, for at kontrollere deres tilslutning til klagen, dels at udtage stikprøven. I medfør af grundforordningens artikel 17, stk. 1, deltager de EU-producenter, der ikke indgår i stikprøven, når stikprøven er udtaget, pr. definition ikke længere i undersøgelsen.

100. Med hensyn til det første element, nemlig kontrol af tilslutningen til klagen, bestrider Brosmann Footwear m.fl. imidlertid ikke rigtigheden af den kontrol, som Retten foretog i denne henseende i den appellerede doms præmis 110 og 111. I forbindelse med præciseringen i det foregående punkt i dette forslag til afgørelse kan jeg tilføje, at det, i modsætning til hvad Brosmann Footwear m.fl. har anført, ikke påhvilede Retten i første instans at kontrollere »søgsmålskompetencen [hos de selskaber, der ikke indgår i stikprøven] i løbet af undersøgelsen«. For så vidt som der med sidstnævnte udtryk menes kontrol af samarbejdet efter sammensætningen af stikprøven, kommer denne handling kun fuldt ud til udtryk over for de selskaber, der deltager i stikprøven.

101. Med hensyn til det andet element, nemlig udtagelsen af stikprøven, har Brosmann Footwear m.fl. med rette anført, at Retten i den appellerede doms præmis 164 fastslog, at Kommissionen var i besiddelse af de nødvendige oplysninger fra det spørgeskema, der blev sendt til de 814 EU-producenter [9], til at sammensætte stikprøven af EF-producenterne på grundlag af de kriterier, som Kommissionen fandt relevante. Selv om Brosmann Footwear m.fl. påstår, at Retten fordrejede beviselementerne ved at nævne, at spørgeskemaet om søgsmålskompetence indeholdt spørgsmål vedrørende en anden periode end undersøgelsesperioden, er denne påstand ikke blot ikke underbygget, den svækkes også og især, som Rådet med rette har fremhævet, af samme spørgeskemas indhold, som bl.a. vedrørte produktionen i hvert enkelt selskab, der stod bag klagen, i undersøgelsesperioden [10].

102. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at første del af tredje anbringende afvises.

2. Anden del vedrørende retlige fejl og en fordrejning af beviselementerne vedrørende gennemførelsen af undersøgelsen

a) Parternes argumenter

103. Brosmann Footwear m.fl. har gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl vedrørende grundforordningens artikel 6, stk. 1, ved at tillade, at institutionerne gyldigt kunne bruge oplysninger indsamlet forud for indledningsskrivelsen med henblik på udtagelse af stikprøven.

8 — Jf. appellens punkt 50 og 51.

9 — Det skal bemærkes, at det uden tvivl er en skrivefejl, at Retten i denne præmis i den appellerede dom henviser til stikprøvespørgeskemaet og ikke til spørgeskemaet om søgsmålskompetence.

10 — Jf. bilag 7 til appellen (s. 289), der indeholder de tabeller, som blev sendt til de EU-producenter, der stod bag klagen, vedrørende årene 2003, 2004 samt første kvartal af 2005.

104. Subsidiært har Brosmann Footwear m.fl. hævdet, at Kommissionen ved at bruge de oplysninger, der er fremsendt i forbindelse med spørgeskemaet om søgsmålskompetence, har indledt sin undersøgelse tidligere end på datoen for indledningsmeddelelsen. De har derfor gjort gældende, at Kommissionen ikke afsluttede undersøgelsen inden for den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9.

105. Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at denne argumentation er ubegrundet.

b) Bedømmelse

106. Det er ubestridt, at de oplysninger, som Kommissionen indsamlede i forbindelse med besvarelserne af spørgeskemaet om søgsmålskompetence, blev indsamlet forud for offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af undersøgelsen.

107. Som Retten imidlertid i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 114, er der, mens Kommissionen skal indsamle og kontrollere visse oplysninger, der meddeles af klagerne inden indledningen af proceduren, ingen bestemmelser i grundforordningen, der forhindrer Kommissionen i at tage hensyn til disse oplysninger i forbindelse med undersøgelsen.

108. Den omstændighed, at Kommissionen indleder undersøgelsen efter indledningsmeddelelsen, som det præciseres i grundforordningens artikel 6, stk. 1, betyder ikke, at oplysninger, der er blevet stillet til dens rådighed inden indledning af undersøgelsen, ikke kan bruges i forbindelse med undersøgelsen.

109. Enhver anden konklusion ville svare til, at Kommissionen tvinges til gentagne gange at anmode de EU-producenter, der står bag en klage, om at fremsende oplysninger, der i det væsentlige er identiske, uden hensyntagen til kravet om god forvaltningsskik og en effektiv forvaltning af begrænsede ressourcer, navnlig når antallet af klagere som her er usædvanlig højt.

110. Som jeg allerede har understreget, har Brosmann Footwear m.fl. desuden ikke seriøst bestridt den omstændighed, at oplysninger indsamlet inden offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af undersøgelsen gjorde det muligt at sammensætte stikprøven af EU-producenter på en fyldestgørende måde.

111. Med hensyn til overholdelsen af fristen på 15 måneder for pålæggelse af endelig told at regne fra offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af undersøgelsen, fastslog Retten desuden med rette i den appellerede doms præmis 118, at den endelige forordning fuldt ud opfyldte dette krav i grundforordningen. Selv om Kommissionen indsamlede oplysninger inden offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af undersøgelsen fra de EU-producenter, der stod bag klagen, blev disse oplysninger brugt og kontrolleret med henblik på sammensætning af stikprøven efter indledningen af den pågældende undersøgelse. Kommissionen indledte således ikke undersøgelsen forud for offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af undersøgelsen.

112. Henset til ovenstående foreslår jeg, at anden del af tredje appelanbringende og hele anbringendet i sin helhed forkastes.

C – Fjerde appelanbringende om en retlig fejl og en fordrejning af beviselementerne i forbindelse med vurderingen af skaden på EF-erhvervsgrenen

1. Rettens betragtninger

113. I første instans hævdede Brosmann Footwear m.fl., at institutionerne havde lagt vægt på utroværdige oplysninger ved vurderingen af makro- og mikroøkonomiske forhold vedrørende skaden på EU-erhvervsgrenen. Brosmann Footwear m.fl. gjorde navnlig på grundlag af oplysninger, der i det væsentlige var indhentet fra pressen og sendt til Kommissionen, gældende, at nogle italienske selskaber, der sandsynligvis indgik i stikprøven af EU-producenter, havde fremsat forkerte oplysninger og begået et vist antal tilfælde af svig på nationalt plan for at kunne drage fordel af støtte eller overtrædelser af de arbejdsretlige regler.

114. Retten afviste disse påstande.

115. Den understregede for det første i den appellerede doms præmis 168, at den omstændighed, at en virksomhed kan have begået bedrageri på national plan, ikke nødvendigvis medfører, at den ikke samarbejder i Kommissionens antidumpingundersøgelse, og at den indgiver urigtige oplysninger som led heri. En sådan omstændighed kan, hvis den fastslås, ikke i sig selv resultere i den konklusion, at oplysninger, der fremsendes i forbindelse med en antidumpingundersøgelse, ikke er troværdige, hvis disse oplysninger ikke har nogen forbindelse med de pågældende tilfælde af svig. Desuden fandt Retten i den appellerede doms præmis 169 som svar på et argument om, at den administrerende direktør for et at de italienske selskaber var blevet dømt for at have ført uregelmæssige regnskaber, at de omtvistede faktiske forhold vedrørte en periode, der lå flere år før undersøgelsesperioden, og således ikke kunne rejse tvivl om troværdigheden af de oplysninger, der var indgivet som led i antidumpingundersøgelsen.

116. Med hensyn bl.a. til Brosmann Footwear m.fl.'s påstande om de forfalskede oplysninger, der angiveligt var indgivet af to italienske selskaber, fastslog Retten i det væsentlige i den appellerede doms præmis 173, at de forfalskede oplysninger fra to italienske selskaber kun kunne anses for relevante, såfremt disse oplysninger kunne rejse tvivl om de (makro- og mikroøkonomiske) forhold, som Rådet havde taget hensyn til med henblik på at fastslå, at der forelå en skade på EF-erhvervsgrenen.

117. Hvis man går over til at undersøge den virkning, som disse oplysninger kunne have haft på de makroøkonomiske indikatorer for skaden, afviste Retten i den appellerede doms præmis 174-176 et for et Brosmann Footwear m.fl.'s argumenter. Med hensyn til især påstanden om, at en af de to italienske virksomheder havde begået svig ved at modtage statsstøtte med henblik på indkøb af nye maskiner, som imidlertid blev installeret i et tredjeland, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 176, at selv om det måtte anerkendes, at denne påstand var godtgjort, kunne det kun påvirke det reelle investeringsniveau inden for fællesmarkedet negativt, hvorved det bekræftede Rådets konklusioner i denne henseende.

118. Med hensyn til disse oplysningers indflydelse på de mikroøkonomiske indikatorer for skaden, der behandles i den appellerede doms præmis 178 og 179, fastslog Retten i det væsentlige, at selv om de oplysninger, som de to italienske selskaber havde fremsendt, havde kunnet påvirke beregningen af den gennemsnitlige salgspris for fodtøj med overdel af læder i Den Europæiske Union, så er kriteriet om den gennemsnitlige salgspris ikke i sig selv en afgørende faktor. Hvis det således antages, at denne pris i virkeligheden lå på et højere niveau, ville det ikke have været tilstrækkeligt til at bestride Rådets konklusioner om likviditet, fortjeneste og investeringsafkast samt mulighederne for at tilvejebringe kapital og investeringer, som alle godtgør en betydelig forværring af EF-erhvervsgrenens situation.

2. Parternes argumenter

119. For det første har Brosmann Footwear m.fl. gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og fordrejede beviselementerne ved i den appellerede doms præmis 179 i forbindelse med de mikroøkonomiske indikatorer for skaden at fastslå, at en højere gennemsnitlig salgspris for fodtøj med overdel af læder ikke kan rejse tvivl om Rådets konklusioner om likviditet, fortjeneste og investeringsafkast samt mulighederne for at tilvejebringe kapital og investeringer. Ifølge Brosmann Footwear m.fl. ville en højere salgspris for dette fodtøj nødvendigvis have haft positive virkninger på hver af disse faktorer og ville navnlig have resulteret i større fortjenstmargener og i en mere omfattende likviditetsstrøm. Med hensyn til de makroøkonomiske indikatorer for skaden har Brosmann Footwear m.fl. ligeledes påstået, dels at Retten blot henviste til Rådets vurdering og ikke tog hensyn til en dom for forfalskede registreringer og forfalskede fakturaer udstedt af de italienske selskaber, som Brosmann Footwear m.fl. havde gjort opmærksom på, hvilket ville have medført, at Kommissionen ikke kunne have tillid til nøjagtigheden af oplysningerne fra de pågældende selskaber. Desuden påstår de, at Retten i den appellerede doms præmis 176 skulle have set bort fra den ubestridelige indflydelse, som tilfældene af svig ville have på investeringsniveauet, der bestod i at overdrive den forværring, der skulle være sket i undersøgelsesperioden, væsentligt.

120. For det andet har Brosmann Footwear m.fl. anført, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede dom ved at undlade at kontrollere, om institutionerne omhyggeligt og upartisk havde undersøgt de oplysninger, de havde modtaget om den svigagtige adfærd hos de italienske selskaber, der samarbejdede i undersøgelsen.

121. For det tredje er Brosmann Footwear m.fl. af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 182 at fastslå, at Rådet havde levet op til sin begrundelsespligt.

122. Rådet har gjort gældende, at dette anbringende dels må afvises, dels er ugrundet. Kommissionen tilslutter sig denne holdning.

3. Bedømmelse

123. Jeg er af den opfattelse, at dette anbringende dels må afvises, dels er ugrundet.

124. Det skal først og fremmest bemærkes, at Domstolen ifølge dens faste praksis ikke har kompetence til inden for rammerne af appellen at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Denne vurdering udgør derfor ikke – medmindre beviserne er gengivet forkert – et retsspørgsmål, der er som sådant undergivet Domstolens prøvelsesret [11].

125. I den foreliggende sag må det fastslås, at Brosmann Footwear m.fl. med deres første række af klagepunkter vedrørende dels indflydelsen af den svig med investeringer, som de italienske selskaber, de har gjort opmærksom på, angiveligt skulle have begået, på de makroøkonomiske indikatorer for skaden, dels indflydelsen fra en eventuel højere gennemsnitlig salgspris for fodtøj med overdel af læder i EU på de mikroøkonomiske indikatorer for skaden opfordrer Domstolen til at foretage en fornyet bedømmelse af den vurdering af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af Retten i den appellerede doms præmis 176 og 179, hvilken fornyet bedømmelse Domstolen ikke har kompetence til at foretage inden for appellens rammer.

11 — Jf. navnlig dom af 18.3.2010, sag C-419/08 P, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 2259, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis.

126. Jeg skal tilføje, at Brosmann Footwear m.fl. ikke på nogen måde underbygger den påståede fordrejning af beviselementerne, der skulle være forbundet med de samme præmisser i den appellerede dom. Det er dog ubestridt, at en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne [12].

127. Desuden henholdt Retten sig, i modsætning til hvad Brosmann Footwear m.fl. har gjort gældende, langt fra blot til Rådets vurderinger vedrørende de makroøkonomiske indikatorer for skader, men undersøgte derimod, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 169 og 174-176, grundigt, hvilken indflydelse den påståede svig og de påståede forfalskede fakturaer havde på de faktorer, som Rådet tog hensyn til, for at fastslå, om der var tale om en skade, eller mere generelt på troværdigheden af de oplysninger, som de pågældende italienske selskaber havde fremsendt til Kommissionen i forbindelse med antidumpingundersøgelsen.

128. Denne første række af klagepunkter må derfor dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

129. Konklusionen om afvisning bør til dels også gælde de to øvrige klagepunkter, der er fremsat af Brosmann Footwear m.fl. til støtte for dette anbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 174, 175, 178 og 181. Begge disse klagepunkter omfatter en påstand om fordrejning af beviselementerne, uden at de er ledsaget af nogen form for dokumentation.

130. Brosmann Footwear m.fl. kan i øvrigt ikke kritisere Retten for ikke at have besvaret deres påstand om, at de relevante oplysninger, som de havde fremsendt til Kommissionen om de to italienske selskaber adfærd, skulle behandles omhyggeligt og upartisk, da en sådan påstand, som det fremgår af henvisningen til punkt 69 i deres replik i første instans, kun nævnes sent i en enkelt sætning i denne replik, som desuden er fremført subsidiært i forbindelse med den begrundelsespligt, der påhviler institutionerne.

131. Under alle omstændigheder fremgår det af den appellerede dom, at Retten frem for at sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af indholdet af de oplysninger, som Brosmann Footwear m.fl. fremsendte til Kommissionen vedrørende adfærden hos de to italienske selskaber, som Brosmann Footwear m.fl. har gjort opmærksom på, undersøgte, hvilken indflydelse disse oplysninger kunne tænkes at have på vurderingen af den skade på EF-erhvervsgrenen, som Rådet har foretaget, hvis man antog, at de var godtgjort. Ved at træffe afgørelse om realiteten i Brosmann Footwear m.fl.'s argumentation og ved at fastslå, at de elementer, som disse selskaber havde fremsendt, ikke var relevante for konklusionen om, at der var tale om en betydelig skade på EF-erhvervsgrenen, udtalte Retten sig således indirekte og nødvendigvis om institutionernes pligt til »omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold« i den konkrete sag ved at afgive et negativt svar. Da Retten med andre ord fastslog, at de af Brosmann Footwear m.fl. fremsendte oplysninger ikke var relevante, udledte den deraf indirekte, at institutionerne ikke på nogen måde var forpligtede til at behandle dem.

132. Heraf følger, at det andet klagepunkt, der er fremsat af Brosmann Footwear m.fl., såfremt det kan antages til realitetsbehandling, må anses for ugrundet.

133. Endelig med hensyn til den retlige fejl, der gøres gældende i det tredje klagepunkt, og hvormed den appellerede doms præmis 181 skulle være behæftet, har appellanterne ikke påvist den, da Retten blot med rette fastslog, at Rådet i den endelige forordning klart havde redegjort for årsagerne til, at det mente, at EF-erhvervsgrenen havde lidt en betydelig skade.

12 — Jf. dommen i sagen Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis.

134. Da de omtvistede oplysninger, som Brosmann Footwear m.fl. havde fremsendt til Kommissionen, under alle omstændigheder blev anset for ikke at have nogen indflydelse på indikatorerne for skaden og dermed ikke på nogen måde var relevante for evalueringen af den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, udledte Retten korrekt heraf, at Rådet ikke var forpligtet til at fremkomme med en specifik begrundelse for, at disse oplysninger ikke var blevet taget i betragtning i denne forbindelse.

135. Henset til ovenstående foreslår jeg, at fjerde appelanbringende forkastes.

D – *Femte appelanbringende om en retlig fejl og en fordrejning af beviselementerne i forbindelse med vurderingen af årsagssammenhængen mellem dumpingen og skaden på EF-erhvervsgrenen*

1. Parternes argumenter

136. Brosmann Footwear m.fl. har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og fordrejede beviselementerne, hvorved den således i strid med grundforordningens artikel 3 påvirkede vurderingen af årsagsforbindelsen mellem dumpingen og den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Deres kritik vedrører to aspekter.

137. Dels undlod Retten at anerkende EF-erhvervsgrenens manglende konkurrenceevne som værende den vigtigste faktor, der har skadet EF-erhvervsgrenen helt uafhængigt af importen af fodtøj med overdel af læder fra Kina. Retten forbigik således i stilhed det faktum, der fremgår af forskellige betragtninger til den endelige forordning, at EF-erhvervsgrenen i de seneste 15 år aldrig har opnået rimelige overskud, og det faktum, at denne erhvervsgrens konstante tab af markedsandele på lang sigt skyldes EU-produktionens manglende relative konkurrenceevne. Denne manglende konkurrenceevne bekræftes af faldet i EF-erhvervsgrenens eksport.

138. Dels kritiserer Brosmann Footwear m.fl. Retten for at have set bort fra det faktum, at den ekstra prisnedsættelse, der blev foretaget af kinesiske eksporterende producenter, kan forklares ved en ændring i produktsortimentet efter 2002 og ophævelsen af toldkontingenterne. Denne ændring af produktsortimentet forklarer, hvorfor den gennemsnitlige enhedspris for eksporten fra Kina er faldet kraftigere end eksportprisen fra andre tredjelande. Dette argument, der blev fremsat i første instans, blev uden forklaring afvist af Retten, der således også så bort fra forpligtelsen til at begrunde sine afgørelser.

139. Rådet har foreslået, at dette anbringende dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

2. Bedømmelse

140. Retten fastslog således med rette i den appellerede doms præmis 190, at Rådet og Kommissionen ved fastsættelsen af den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd[13]. Denne forpligtelse fremgår således af grundforordningens artikel 3, stk. 7.

141. Det er i den foreliggende sag ubestridt, at institutionerne i medfør af denne artikel rent faktisk kontrollerede årsagsforbindelsen mellem den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, og importen fra Kina af fodtøj med overdel af læder.

13 — Jf. i denne forbindelse dom af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 87 og den deri nævnte retspraksis.

142. Det er ligeledes ubestridt, at Retten kontrollerede, om institutionernes konklusioner var velbegrundede, i den appellerede doms præmis 192-200 med hensyn til de argumenter, som Brosmann Footwear m.fl. fremførte i første instans, om i det væsentlige, at EF-erhvervsgrenens dårlige eksportresultater, importen fra andre tredjelande og ophævelsen af toldkontingentordningen fra første kvartal 2005 burde være taget i betragtning ved en passende bestemmelse af årsagsforbindelse eller ville kunne bryde denne forbindelse.

143. Brosmann Footwear m.fl. kritiserer imidlertid for det første Retten for at have fordrejet beviselementerne ved at nægte at anerkende, at EF-erhvervsgrenens manglende konkurrenceevne udgjorde den vigtigste faktor i skaden på den pågældende erhvervsgren. De støtter deres påstand på tre elementer, som Retten så bort fra.

144. Bortset fra den omstændighed, dels at to af disse tre elementer ikke blev fremført i første instans, og at det tredje element ikke ville kunne have ændret Rettens bedømmelse, da det, som Brosmann Footwear m.fl. indirekte indrømmer, allerede var blevet taget i betragtning af Rådet i den endelige forordning [14], dels at den påståede fordrejning af beviselementerne ikke fremgår klart af sagens akter, er jeg ligesom Rådet af den opfattelse, at »manglende konkurrenceevne« ikke udgør en anden faktor i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7.

145. Dette generiske udtryk er således i realiteten blot resultatet af faktorer som f.eks. høje produktionsomkostninger, manglende investeringer, en utilstrækkelig produktivitet, dårlige eksportresultater, hvilke faktorer er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 7, eller under alle omstændigheder kan tages i betragtning af institutionerne i medfør af denne bestemmelse.

146. I denne forbindelse var det med rette, at Retten som svar på den specifikke argumentation fra Brosmann Footwear m.fl. i første omgang i den appellerede doms præmis 192 undersøgte, om EF-erhvervsgrenens påståede dårlige eksportresultater i medfør af de andre faktorer, der er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 7, kunne have forårsaget betydelig skade på EF-erhvervsgrenen.

147. For det andet skal det med hensyn til påstanden om, at Retten undlod at træffe afgørelse om de kinesiske eksporterende producenters ekstra prisnedsættelse som følge af en ændring af produktsortimentet fra 2002, understreges, at den ikke blev fremsat med denne ordlyd i første instans. Som det fremgår af appellens punkt 106, havde Brosmann Footwear m.fl. således for Retten gjort gældende, at den pågældende prisnedsættelse skyldtes ændringen af produktsortimentet efter ophævelsen af toldkontingenterne, dvs. fra januar 2005 og ikke fra 2002. Brosmann Footwear m.fl. kan således ikke herefter kritisere Retten for at have undladt at træffe afgørelse om et sådant argument.

148. Under alle omstændigheder er jeg med hensyn til realiteten af den opfattelse, at intet forpligter institutionerne til i forbindelse med en antidumpingundersøgelse at søge efter årsagen til en ekstra prisnedsættelse på produkter, der importeres til Unionen, og som er genstand for dumping.

149. Jeg foreslår således, at femte appelanbringende og appellen i sin helhed forkastes.

V – Sagens omkostninger

150. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt der ikke gives appellanten medhold. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Brosmann Footwear m.fl. tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sidstnævnte efter min opfattelse bør tabe sagen, bør de pålægges at betale appelsagens omkostninger.

14 — Jf. punkt 137 i dette forslag til afgørelse.

VI – Forslag til afgørelse

151. Henset til ovenstående foreslår jeg, at Domstolen kender følgende for ret:

»1) Appellen forkastes.

2) Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co. Ltd betaler sagens omkostninger.«